

Vasile Grunea Családja

1969-ben készült a kép. Jobbról balra: én vagyok, édesanyám, Gruber Ezsébet, a feleségem, Gálfi Erzsébet és a fiam, Vasile Gheorghe Grunea. Ami a fénykép hátán van, azt én írtam: "Én, anyám, a feleségem, a fiam, 1962-ben a kolozsvári viszont látásra?". Háború után, mikor lehetett, 1950-ben az édesapám édesanyámmal együtt emigrált Izraelbe. Haifán hosszú ideig mint hivatalnok dolgozott egy nagy építkezési vállalatnál. Anyám is jól érezte magát Izraelben. Amikor 1949-ben a szülők és a nővéremék, a barátok is föliratkoztak, én nem iratkoztam föl. Én maradtam a fekete bárány a családból; én családi és más okok miatt is itt maradtam. A feleségemmel, Gálfi Erzsébettel 1949-ben ismerkedtem meg. Az Egyetem utca 1. szám alatt, ahol most a "Tribuna" és a "Steaua" lapnak van a szerkesztősége és az írószövetségnek van a székháza, ott volt egy elég jól fűtött -- akkoriban Kolozsváron nem nagyon fűtöttek jól -- ARLUS nevezetű klub. Az az Asocia?ia Româna de Legăturile cu Uniunea Sovietică, tehát ez a Szovjet--Román Barátsági Társaságnak volt a klubja. Mivel ott jól fűtöttek, általában a középiskolai hallgatók, akiknek sem a bentlakásban, sem a lakbérben, ahol voltak, nem nagyon fűtöttek, a délutánokat ott töltötték. Volt egy nagyon jó könyvtár és egy elég olcsó büfé is, és lehetett sakkozni és még nem tudom, mit. Oda jártam én is és a későbbi feleségem is, és ott ismerkedtünk meg. Ő az utolsó éven volt az Unitárius Leánylíceumban, nagyon szép lány volt. Elég hamar elvettem feleségül, 1949 augusztusában nősültem. Elmentünk a néptanácshoz, jött két tanú: az egyik osztálytársnője és annak a férje, egy tanító, utána elhívtuk őket egy vendéglőbe egy sörre és egy bécsi szeletre, és ez volt az egész esküvő. Édesanyám nem vette jó néven, hogy nem zsidót vettem el. Habár nem volt semmi kifogása ellene mint ember ellen, csak maga a tény, hogy nem zsidó. Az apám, ha úgy vesszük, ő beletörődött, bár ő se volt nagyon boldog. De az anyám, ő nyíltan kiállt, hogy ne csináld ezt, fiam. Hát, mint minden fiatal, nem hallgattam a mamára, és azt csináltam, amit én gondoltam, hogy jó. Erzsébet beiratkozott a Bolyai Egyetemre román szakra. Még egyetemi hallgató volt, másod- vagy harmadéves, amikor 1951-ben megszületett a fiunk, Vasile Gheorghe Grunea. 1969-ben jött édesanyám látogatóba először. 1950-től, 19 éven keresztül nem láttuk egymást. Édesanyám egy hónapot ült nálunk Kolozsváron, amikor meglátogatott, nagyon jó viszonyba kerültek a feleségemmel. Akkor lementünk egy hétre Brassóba, mert még élt ott két unokatestvér az anyám részéről, és azoknak a gyerekei is ott voltak, azoknál is voltunk. És persze anyám megnézte a régi

házakat, ahol laktunk.